

Forudsætning, at Embedsmændene skulde have Sædtillæg af det hele Bøh, og jeg fremhævede fremdeles, at der i Lovudkastet var henviist til § 5 i den Lov, som udkom under samme Dato af 19de Februar 1861, saa at man ogsaa derigjennem tilkjendegav, at der ikke var Spørgsmaal om Anvendelse af andre Paragrafer end § 5, altsaa netop den Paragraf, som svarer til den, Rigsdagen satte ind i Loven, nemlig § 5 i Lov af 31te Marts 1860. Der er ogsaa i Loven af 19de Februar 1861 angaaende Retsbetjentenes Lønning et særdeles vigtigt Moment, som taler for, at min Opfattelse ganske vist er den rette. Efterat i denne Lov de forskjellige Indtægter ere omtalte, for hvis Vedkommende der skal ske Afdrag, bestemmes der, at med Hensyn til Pensionsberegningen skulle disse Indtægter betragtes som fast Gage, og jeg maa bede det høie Thing at have sin Opmærksomhed vel henvendt herpaa; thi naar Loven bestemmer, at de skulle betragtes som fast Gage, saa er dette et Beviis for, at man har betragtet disse Embedsindtægter som saadanne, der ikke gaae ind under det almindelige Begreb om „uvisse Indtægter“, men at de have en anden Bestaaffenhed, og netop denne Bestaaffenhed gjør, at man ved Fastsættelsen af Indtægten har lagt til Grund Gjennemsnitsbeløbet af de sidste 10 Aars Indtægt, hvorved allerede det Hensyn er taget, som ellers maatte have Indflydelse paa Afgang til Sædtillæg (Tjeherning: Maa jeg bede om Ordet!). Idet nemlig Loven af 19de Februar 1861 fastsætter, at disse Indtægter med Hensyn til Pensionsberegningen skulle betragtes som fast Gage, har man derved viist, at Pensionslovens § 4 Nr. 3 ikke er anvendelig paa dem; thi skulde de betragtes paa samme Maade som Naturalydelser og andre uvisse Indtægter efter Pensionslovens § 4, saa vilde dette medføre, at forsaavidt det var saadanne Indtægter, der bragte Gagen til at overstige 1000 Rd., saa skulde ved Pensionsansættelsen en Trediedeel af disse drages fra, men dette er der altsaa ikke Spørgsmaal om her, hvor det udtrykkelig hedder, at de skulle betragtes som fast Gage. Det forekommer mig saa-

ledes at være lidet tvivlsomt, at saavel Lovens Mening som de Forhandlinger, der knyttede sig til den, vidne om, at Retsbetjentene ifølge Loven af 19de Februar 1861 have et bestemt Krav paa at faae Sædtillæg af den Lønning, som gjennem Loven er bleven dem tillagt, uden Hensyn til Bestaaffenheden af deres Indtægter. — Den Mening, som Udvalget har gjort gjældende under Sagens anden Behandling, gaaer altsaa ud fra en bestemt Forudsætning om, at den almindelige Lønningslov af 19de Februar 1861 ikke ligefrem skulde anvendes paa de juridiske Embedsmænd. Det er en Middelvei, som Udvalget i denne sin Fortolkning gaaer, og idet Udvalget nu i en vis Henseende har opfattet Forholdet noget anderledes og er gaaet bort fra den Fortolkning, som ligger til Grund for dets Udtalelse under anden Behandling, er man igjen kommen ind, ganske vist paa en modificeret Fortolkning, men som dog ogsaa er en Middelvei. Det er en Forandring i Anskuelse med Hensyn til Lovens Ord, men det forekommer mig nu at være klart, at vil man ikke ligefrem gaae ind paa den Fortolkning, som jeg har tilladt mig at gjøre gjældende, saa kan der ikke ligeoverfor den være nogen Middelvei at betræde; man maa da uden videre anvende den almindelige Lønningslov af 19de Febr. 1861 paa disse Forhold, og saa maae ogsaa alle dens Regler, baade Hovedreglen om Hovedindtægten, bestaaende i Hjemme- eller Ufjemme-Indtægter, og de øvrige Bestemmelser komme til Anvendelse her. Men netop det, at man er kommen til at betræde en Mellembvei, kan for mig ikke være Andet end en Omstændighed, som bestyrker den Mening, at den ene rigtige Vei er at holde sig til de gjældende Loves klare Udtryk, hvorefter der gives Retsbetjentene Afgang til Sædtillæg af deres hele Indtægt.

Med Hensyn til det Endringsforslag, som jeg har stillet under Forudsætning af, at mit Hovedændringsforslag ikke maatte blive vedtaget, om at Sædtillæg til Byfogden i Fredericia ansættes til 324 Rd., skal jeg bemærke, at det er tiltraadt af Udvalget, og hvad mit